

KIS TRAP

KANDALÓ ELŐTT. (Lásd a 79 l.)

5. sz. — 1873.

VI. kötet.

AZ ŐZPECSENYE.

— Történeti elbeszélés —

LVASTÁTOK-E már Magyarország történetét, kis olvasóim? Tudjátok-e, ki volt Zsigmond király?

Ha nem tudnátok, röviden csak annyit mondok róla, hogy a tizenötödik század elején uralkodott és uralkodása nem csak Magyarországra terjedt. Megválasztották cseh királynak, német császárnak is. Birodalma tehát volt három is, csakhogy nem volt benne köszönet, mert örökké háborúsága volt minden oldalon és gyakran csak a vitéz magyarok segítségével tudta magáról a veszedelmet elhárítani. Így történt egy félig komoly, félig tréfás eset is, melyet most nektek elmondok.

A csehek egy részének egyszer eszébe jutott, hogy ők mégis jobb szeretnék, ha nekik maguknak külön királyuk volna, nem pedig másokkal közös. Föllázdak tehát és Koribut vezérüket kiáltották ki királynak. Hanem ez magában nem volt elegendő, a királyt meg is kellett koronázni és az ősi királyi jelvényekkel fölékíteni, mert e nélkül a választás semmit sem ér. Csakhogy a korona meg a többi királyi jelvény Zsigmond király hatalmában volt, ki azokat egy erős sziklavárban őriztette Prága közelében.

Midőn Zsigmond király hallotta, hogy a csehek föllázdak és új királyt választottak, mindjárt gondolta, hogy a lázadók iparkodni fognak hatalmukba ejteni a koronát. Most tehát gondoskodni kellett a sziklavár védelméről; mivel pedig még a hiven maradt csehek közül is alig lehetett ilyen viszonyok közt

teljesen megbizni, a Budán mulató Zsigmond király Gerő magyar vitézt néhány száz hős lovaggal küldte oda, hogy éjjel-nappal lovagolva, a várba éjjenek, mielőtt a lázadók ostrom alá veszik. Azután pedig védelmezzék körömszakadtig s ha utolsó emberig is elvesznek, a koronát ne engedjék a lázadók kezébe jutni.

„Ugy lesz, miként fölséged parancsolja,“ szolt Gerő s néhány percczel később már elvágatott vitéz katonáival.

Éjjel-nappal gyors vágatásban haladt a kis csapat, csak épen annyit pihentve, hogy maguk és lovaik össze ne rogyjanak a fáradságtól. Szerencsésen meg is érkeztek a várba, hol csak egy vén beteges fölügyelő és néhány mogorva cseh katona volt. Nagyon szükséges volt tehát a vitéz védő csapat, kivált mert másnap már jelentették a kiküldött kémek, hogy a lázadók közelednek, már alig egy napijárásnyira vannak a vártól.

Gerő vitéz ekkor gondosan előkészített mindent a védelemre. Körüljárta a várat s nagy örömmel látta, hogy az ostromlók még csak közel sem fognak férhetni hozzá. A vár magas, meredek szirtfokon állott, a mostani messzehordó ágyukat akkor még nem ismerték és így az ilyen hozzáférhetetlen várak bevételére csak egy mód maradt: a kiéheztetés. Jól tudta Gerő vitéz, hogy a lázadók ezt meg is fogják kísérteni; ezért a környékről mindenféle ételmi szert nagy mennyiségben hordatott föl a várba; lisztet, szalonnát, élő juhot, kecskét stb., hogy úgy kenyérben, mint husban szükségét ne szenvedjenek.

Koribut, a lázadók vezére és királya, másnap csakugyan megjelent seregével, de nagy bosszúságára látta, hogy a várba nem fog olyan könnyen bevonulni, mint gondolta; a vén várőrlényel és rozsdás kardú néhány katonája helyett egy erős, vitéz csapatot talált ott. Fölszólitotta ugyan Gerő vitézt is, hogy adja meg magát, vagy legalább adja ki a koronát; de előre tudta a feleletet, melyet csakugyan kapott is: hogy ha kedve van, hát menjen föl és vegye el a koronát. Koribut uramnak azonban csöpp kedve sem volt erre, tudta hogy ott hagyná a fogát. Szépen távol maradt tehát a vártól, de seregével köröskörül elsánczolta magát, úgy hogy senki sem mehetett sem be a várba, sem onnan ki.

„Majd kikerget benneteket az éhség abból a sziklafészekből,“ gondolá Koribut, „s akkor minden kardcsapás nélkül elfoglalom.“

Gerő vitéz ott fönt jól látta, hogy az ellenség ki akarja őt éheztetni; ettől azonban nem ijedt meg, mert elesége volt több hónapra s takarékosan bánt vele, hogy elég legyen. Így aztán farkaszemet néztek s várták, melyikük unja meg hamarabb a dolgot.

Igy mult egy hónap, elmúlt a második hónap is és Koribut bosszusan látta, hogy a várbeliek még mindig nem akarnak alkudozni a vár föladásáról. Az ostromló seregben pedig elégedetlenség kezdett uralkodni. Mig szép nyári idő jött, kellemes volt a táborozás a szabadban s gyakran hallatszott egészen föl a várba a cseh katonák vig-

dala; de a mint a tél közeledett, az ostromlók vigsága is fogyott s nem sokára egészen eltűnt. Napokig hullott a hideg, havas eső, metsző szél sivitott át a sátrakon s a szegény katonák bőrig áztak kint őrállomásaikon, mikor pedig pihenni tértek a sátrakba, rájuk fagyott az átázott ruha. Ez hát bizony nagyon keserves állapot volt s a sereg napról-napra hangosabban morgott, a tiszték is mondogaták Koributnak, hogy hagyja abba az ostromot, mert a várban, úgy látszik, sok eleség van, tehát nem lehet őket kiéheztetni. Koribut azonban semmikép sem akart tágítani s biztatta vitézeit, hogy csak még néhány napig várjanak, ő bizonyosan tudja, hogy a várban már fogytán van az eleség s a büszke őrség néhány nap múlva megadja magát. A sereg tehát türt és várt, de eközben mindinkább zugolódott is.

És Koribut vezérnek bizony körülbelől igaza is volt. Kezdetben volt ugyan eleség bőven, s két vagy három havi ostromra elég; de mikor az ostromlók a negyedik hónapban sem akartak tágítani. Gerő vitéz aggódni kezdett. Ilyen hosszú ostromra nem számított, éléstára apadni kezdett s napról-napra kisebb adagokat osztott ki legényeinek. De így is már csak néhány napra telt.

Gerő vitéz, mondhatom, épen nem volt rózsás jó kedvben, midőn egy reggel a kulcsár jelenté, hogy már csak három napra való eleség van.

„Nem baj, menj dolgozdra!“ rivalt rá Gerő az aggodalmaskodó kulcsárra,

(Folytatása a 70. lapon.)

D E R Ű R E —

Ugy-é bizony, te rossz cicca,
Kellene a kanárka?

Abból bizony nem eszel te,
Hogy ha éhen is veszel te!

B O R U. *)

Csalfa macska, gonosz állat.
Mégölted a madárkámát!

Mégölte és meg sem ette —
Ez a gonosz szívnek tette.

*) E két rajz eredetije a bécsi közkiállításán volt látható. Festette Cchierrici, egyike az újabb olasz művészek legkitűnőbbjeinek, ki csak a múlt hetekben halt meg.

(Folytatás a 67. laphoz.)

de mikor magára maradt, épen az el-
lenkezőt ismételte: „Ez baj! ez nagy
baj! Mit tegyek? A várat föl nem adom,
ha utolsó emberig is éhenhalunk.“

Nehéz gondolatokba merülve járt
Gerő ide-oda a várban és törte a fejét,
mi módon segíthetne a bajon. Hogy
Zsigmond királytól nem kap segítséget,
azt jól tudta, mert a királynak másfelé
is épen háboruja volt; keresztültörni
az ostromló sergen s így megmenteni
a koronát nem lehetett, mert a cseh
sereg ötvenszerte nagyobb volt a kis
várőrségnél. Ugy látszik tehát, hogy
utoljára mégis a csehek hatalmába fog-
nak esni.

A mint e fölött töprengve jár a
vár udvarán, egyszerre szemébe ötlük egy
kecskebak, mely árván, egymagában le-
lészett a bástya tövében. Sokáig bámult
a kecskére, mintha ez valami csodaállat
volna; aztán így dörmögött magában:

„A kulcsár azt mondja, hogy ez az
utolsó kecske . . . ha ezt leöljük, élé-
lünk rajta egy napig . . . de egy nap
nem segít rajtunk . . . mást teszek én
ezzel a kecskével . . . ez fog minket meg-
menteni.“

Rögtön hívatta a hirnököt s hosszan
értekezett vele. Néhány perczel később
megnyiták a vár nehéz kapui s a hirnök
tehér zászlót lobogtatva közeledett Ko-
ribut sátorra felé. A cseh vezér nagyon
megörült, mert azt hitte, hogy a vár-
beliek már alkudozni akarnak a vár föl-
adásáról; de mily nagy volt meglepe-
tése, midőn a hirnök ilyformán szólott:

„Uram, a vár parancsnoka szíves

üdvözetét küldi neked, vitéz lovag, s
egy kis szivességet kér, melyet te, mint
lovagias férfit, bizonynyal nem fogsz
megtagadni. Az én uramnak leánya, a
bájos Gizella ma tartja esküvőjét a vi-
téz Petur lovaggal s hogy a lakadalmi
ünnep vigan és zavar nélkül folyhasson,
uram arra kér, hogy tartsunk huszon-
négy órai fegverszünetet s holnap reg-
gelig szüneteljen a harcz. Holnap aztán
megint ellenségek leszünk.“

Koribut majd megpukkadt mérgé-
ben, midőn ezt hallotta. „Lakodalmat
tartanak!“ gondolá titkos dühvel. „Akkor
hát még bővében vannak mindennek,
mert a ki szükséget szenved, annak nem
jut eszébe lakadalmaskodni. Ezek ugyan
nem egyhamar adják föl a várat.“

Néhány perczig ilyenformán töp-
rengett, de végre is az udvariasság azt
parancsolta, hogy az ilyen apró lovagias
szivességet ne tagadja meg. Tudtára adta
tehát a hirnöknek, hogy a huszonnégy órai
fegyverszünetet elfogadja, azalatt nem
gondol sem cselre, sem támadásra, csak
vigadjanak kedvök szerint.

Főnt a várban csakhamar zajos
élet támadt s lent a cseh katonák alig
tudtak hová lenni az irigységtől, midőn
egészen hozzájok lehatott a vig pohár-
csengés, a zene, dal s a táncz zaja.
Azt persze nem tudták, hogy azok a
poharak üresek s hogy a tánczolók éhes
gyomorral ugrálnak; az ostromlók, mi-
alatt maguk a hóban fagyban didereg-
tek, csak azt látták, hogy főnt a vár-
ban nagyban foly a dinom-dánom
s épenséggel nem úgy látszanak magu-
kat érezni, mint egy kiéheztetert vár

örsége. Délelőtt tizenegy órakor aztán saját szemökkel látták, miképen vonul a fényes lakadami menet a vár legfelső részén levő kápolnába az esküvő ünnepélyére. Messziről csak a fényes arany ruhákat tudták megkülönböztetni; azt persze nem vehették észre, hogy a menyasszony nem más, mint Peti, egy tizenötéves suhancz, kit ez alkalomra női ruhába bujtattak. Mintegy félóraig nagy harangzugás tartott s a lakadalmas népség a templomban maradt; aztán szép rendben visszajöttek s a jó kedv és multság még zajosabban hangzott le a boszankodó ostromló sereghöz, mint eddig.

Koribut és emberei, kik folyton fölbámultak a várba, természetesen azt hitték, hogy a templomban az esketési szertartás ment végbe. Pedig hát arról szó sem volt, hanem Gerő vitéz elén az egész csapat egy mellékajton kiment egy szűk zárt udvarba, a hol már várt reájok — a kecskebak, melyet Gerő vitéz reggel oly sokáig nézegetett.

Gerő vitéz intett s a mészároslegény csakhamar elvégezte mesterségét: leölte a kecskebakot, megnyuzta és oly módon vagdalta föl, mint a vadat szokás. Aztán előhoztak egy őzbört, mely a vár egyik szobájában régóta függött valamely vig vadászat emlékeül; e bőrből kitéptek és ráhintettek egy maroknyi szört a kecskeczombra, úgy hogy erre még a legtapasztaltabb vadász is azt mondta volna: „ez bizony fris őz-czomb, alig egy-két órája nyuzhatták meg, mert még a szőr sincs letisztítva róla.“

Mikor ez készen volt, Gerő vitéz ismét előhívta azt az ügyes hirnököt, ki egyszer már lent volt az ostromlók táborában. Hosszan oktatta valamire s végül két, ünnepiesen öltözött apródot parancsoló oldalára.

Mig fönt a várban ez történt, lent az ostromló sereg mindinkább zugolódt s nagy csoportokban gyülekezve hol a vezért szidta, hol azon sohajtozott, mennyivel jobb dolguk van az ostromlottaknak, kik javában vigadnak és ugyancsak kevesett törődnek azzal, hogy egy nagy sereg körülfogva tartja a várat. És amint így okoskodnak, ismét nyilni látják a vár kapuit és ujhól a hirnök, de most nem egyedül, hanem utána még két fényesen öltözött apród, kik valamit hozni látszottak. Mikor a várból jövök a táborba értek, a katonák kíváncsian körülfigták őket és látni kívánták, mit hoznak; de a hirnök nem engedte és szólt:

„Az én uram küldi ezt vezéreteknek, a derék Koribut lovagnak; ne bántsátok.“

Ezzel lassan végig ment a táboron a vezér sátora felé, utána a két apród; de a katonák most még kíváncsiabbak lettek s utánok tolakodva, találgatták, mi lehet az, mit a két apród visz? Bizonyosan valami jó portéka, mert szép nagy ezüst tálczán van s hófehér tiszta asztalkendővel van letakarva. — Nem kellett sokáig várniok, megtudták csakhamar, mit küldtek a várból.

Koribut lovag épen sátra előtt állott, midőn Gerő vitéz hirnöke oda-

(Folytatása a 74. lapon.)

A SZINHÁZ

KARZATON.

Jaj be csak szép, be gyönyörű...
 Nézd csak, szép Tündér Ilona!
 Az aranyos trónon hogy ül!...
 S fején tündöklő korona!

S ni ni, most jön be Árgyilus,
 A vitéz tündér királyfi.
 Harsog a kürt, pereg a dob —
 Szebbet már nem lehet látni!

A dajka is színházba ment,
 Kis fiúskát bízta rája.
 „Jól vigyázzon Elemérre!”
 Így szólt úri, szép mamája.

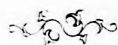
Terka dajka találkoztán
 János katona-urával
 A kis fiút sirni hagyja
 S nem törődik a bajával

EN:ÁZBAN.

PÁHOLYBAN.

UNALMAS egy komédia,
Hozzon limonádét, dada.
Még a Viczámnak sem tetszik.
Ugy-é ostobaság, baba!

Nem is értem, mit bámul rajt
Az a buta paraszt fajzat.
Bizony-bizony nagy különbség,
Uri páholy s póri karzat!

„Ejnye milyen ordítás ez!
Milyen neveletlen gyermek!”
Igy szól büszkén a kisasszony.
„Kár hogy a dajkád nem ver meg!”

És szól hetykén a kis úri:
„Ilyen ez a paraszt-féle!”
S nem sejtik, hogy a ki ott sir
Kis testvérjök, Elemérke!

(Folytatás a 71. laphoz.)

ért s illedelmes köszöntés után így szólt:

„Gerő vitéz, az én uram, szives üdvözetét küldi, derék lovag, s köszöni jószágodat, hogy a mai ünnepet zavartalanul engedéd megtartanunk; hogy pedig ne gondold, hogy a lakomázásban szivességéről megfélekedzett, ime általam küldi ezt a szép, friss özczombot és kér, fogadd el mint a szép menyasszony ajándokát.“

Koribut és az egész sereg szájtátva bámult s végre a vezér megszólalt:

„Micsoda? Friss özczomb? Hát hogy jutottatok ti ott a várban hozzá? Hiszen három hónap óta egy árva lélek sem mehetett ki onnan, nem hogy özre vadászni járhatnátok!“

A hírnök nem válaszolt, csak mosolygott, aztán katonásan köszönt s ott hagyva az „özczomb“-ot, visszatért a várba.

De már ekkor aztán semmi sem volt képes visszatartani az ostromló sereget.

„Tessék!“ szólt egyik katona. „Mi itt éhezünk, fázunk s ők ott fönt vigadnak, friss vadpecsenyét esznek! És még azt hisszük, hogy megadják magukat. Abba kell hagyni a czéltalan ostromot.“

„Ugy van, úgy van!“ kiálták mind.

„Én csak azt szeretném tudni, hogy jutottak az özhöz,“ szólt az egyik.

„Nagyon egyszerűen! Az ilyen váraknak titkos, földalatti utjok van s mig mi itt őrizzük hogy ki ne menjenek, ott a titkos uton kényelmesen járnak ki s be s hordanak maguknak elesége.“

„Világos! Hiszen így akár itélet-

napig is itt lehetünk, mégsem nyerünk semmit.“

A katonák, — tiszték és köztízek egyaránt, annyira meg voltak erőből győződve, hogy többé hallani sem akartak az ostrom folytatásáról s azt mondták, hogy ha Koributnak tetszik, maradjon, ők nem fagyoskodnak hiába. Koribut vezér azonban maga is úgy látta, hogy itt hasztalanul tölti az időt s így most már csak azon igyekezett, hogy észrevétlenül elvonulhasson a váralól s az ellenség ne üldözze.

„Az éjjel ott fönt mindnyájan vigadnak, nem gondolnak támadásra. Reggelig pedig én oly messzire szökhetek, hogy nem érnek utól.“

Igy gondolkozott Koribut lovag s rögtön parancsot adott, hogy az egész tábor szedje össze sátorfáját s rögtön induljon.

Igy is történt. Reggel, midőn Pető lovag és vitézei lenéztek a várból, lent már nyoma sem volt az ostromló seregnek. A csel sikerült, az ellenség többé közel sem jött és így a kecskebaktól készült özpecsenye megmentette Zsigmond király koronajelvényeit.

S Ú G Á S.

(Képpel a 76. lapon.)

SÚGOK, mama, sűgok,
A füledbe bűgok,
Sűgok neked kis mesét,
De elébb csak a felét.
Másik felét akkor mondom
Ha mogyorót,
Czukros diót
Adsz nekem anyám, galambom.

VIG PALI KALANDJA.

PALI híres gyerek volt a városkában, hol szüleivel és több testvérével szerény sorsban éledgett. Csinos, piros-pozsgás, virgonczi fiú volt, mindig jó kedvű s kissé pajkos is; ha az iskolából hazaért, hamar megtanulta leczkáját és sietett pajtásaihoz, kikkel aztán mindenféle bolondos csínyeket elkövetett. Sokszor jött panasza atyjához s nem egyszer mondták Palkó barátunknak: „mevlásd, rozvége lesz!” de azért senki sem tudott amugy igazán haragudni reá, mert olyan nyájas, jószívű, becsületes fiú volt, hogy keresni kellett páriját.

Sok tréfás csínyei közül elmondok néhányat, ezuttal azt, miképen tréfálta meg a gyógyszerész-inast.

Palkó anyja sokat betegeskedett s Palinak gyakran kellett a patikába menni orvosságért. Szívesen megtette ugyan, de a gyógyszerertárban semmikép sem tudott megbarátkozni Imre urfival, a gyógyszerész-inassal, egy gögös, hosszulábu, vékony fiúval, ki szörnyen mérgeledött azon, hogy még nem lehet segéd, hanem csak tanuló s ezért mindenki csak a „patikus-inas” nak nevezi. Boszuját aztán azokon tölté ki, a kik a boltba jöttek; goromba volt mindenkihez és így Palihoz is, mindig kevesebbet adott mint a mennyi az átadott pénzért járt s Pali meg volt róla gyöződve, hogy Imre urfi egy-két garassal bizony meg is csalja néha gazdáját. Ha Pali néha megszólalt, hogy multkor maga a gyógyszerész ur ennyi pénzért többet adott valamiből, Imre urfi durván ráförmedt:

„Micsoda? Te még feleselni mersz? Te akasztófavirág, te! Takarodjál innen és köszönd meg, hogy ennyit is kaptál.”

Az ilyen beszéd természetesen na-

gyon boszantotta Palkót s már rég törte a fejét, miként torolja vissza. Végre kigondolt valamit. Tudta, hogy a gyógyszerésznél pontban 12 órakor ebédelnek s ilyenkor a boltajtót becsukják; sürgös szükség esetében azonban lehetett csöngetni. Palkó tehát délben megjelent a gyógyszerertár előtt s hatalmasan meghuzta a csengettyüt; a gyógyszerész azt hitte, hogy talán valakinek orvosságra van sürgös szüksége s kiküldte Imre urfit, nézzen utána; de mikor ez megjelent az ajónál, már senki sem volt ott, — Palkó rég elszaladt. Imre bosszusan tért vissza, különösen mert nem szerette az ebédet ott hagyni, mivel távollétében a gyógyszerész gyermekei kiszedegették a legjobb falatokat a tálból s neki csak a maradék jutott.

Másnap ismétlődött az egész s ezuttal Palkó egy nap sem mulasztotta el szegény Imrét elzavarni az ebédttől, úgy hogy Imre urfi nem csak sokszor éhen maradt, hanem már nevétek és csufolták is. Végre aztán megsokalta s egyszer így szólt gazdájához:

„Egyszer már meglessem, ki az a vásott ficzkó, aki mindig bolonddá tart. Ha megengedi, holnap lesbe állok s megcsipem.”

„Jól van,” felelt kurtán a gyógyszerész.

Másnap Imre urfi csakugyan lesbe állott, bosszusan és mérgesen, mert mig ő ott állt, azalatt az ebédet föltálalták s félnie kellett, hogy ha sokáig elmarad, alig jut neki valami. És Pali épen e napon nagyon későn jött; valahol játszott s csak későn jutott eszébe rendes napi tréfája. Végre azonban mégis jött s gyanutlanul közeledett a csöngettyühöz, midőn Imre előugrott és nyakon csipte.

„Ahá! megcsiptelek, jó madár! Hát te mulattál azzal, hogy engemet mindennap fölzavarj az ebédttől? No megállj! Lesz most dolga a nádpálczának, gyere csak a gyógyszerész ur elé.”

„Oh, köszönöm, nem kérek belőle,“ szólt Palkó s hirtelen kirántotta karját Imre kezéből és futásnak indult. De Imre urfi nem engedte prédáját oly könnyen; hosszú lábaival utána eredt s Palkó ijedten látta, hogy mindig közelebb jut; még néhány másodperc és megint fogva van.

Palkó pedig semmikép sem akart Imre urfi hatalmába esni. Sok idő nem volt gondolkodásra, hamar befutott tehát egy házba s remélte, hogy itt valahol csak elbujhatik.

Hosszu sötét tornác nyílt előtte; Imre pedig már befordult szintén a kapun. Palkó tehát nekiszaladt a sötét tornácnak s egyszerre — eltűnt lába alól a föld s ő maga egy nyitott pinceajtón lebukott, szerencsére nem igen mélyre. A pinczében egy szál gyertya mellett egy leány éppen burgonyákat hámozott és ugyancsak

megrémült, midőn egy ember majdnem ölébe pottyant. Nagyot sikoltott, de Palkó hamar talpra ugrott s gyorsan körültekintve mondá:

„Soh'se kiabáljon, mindjárt ide potytyan még valaki más is.“

Ezzel a gyertyához ugrott és eloltotta, — e pillanatban pedig Imre urfi, ki a sötétben szintén nem vette észre a nyitott pinceajtót csakugyan szépen bepottyant. A leány még jobban

sikoltozott, de Palkó ekkor villámgyorsan fölugrott a lépesökön és hazaszaladt.

Lent pedig a pinczében a leány folyton kiabálta: „rabló! gyilkos!“ míg a háznép összefutott s Imre urfit elfogták s mert tolvajnak, hitték, nem éppen gyöngéden simogatták. Csak nagysokára tudta megmagyarázni hogy ki ő és miképen jutott ide. Ekkor aztán eleresztették.

Otthon gazdája keményen kipirongatta, hogy távozni mert a háztól, az ebéddel sem vártak rá s így Imre urfi nemcsak Palkón nem tölthette boszuszuját, hanem éhen is maradt. Dühös is volt a nagy kudarc miatt s boszút esküdött ellene. Palkó ezt gyanította s őrizkedett közelébe jutni; ha orvosságra volt ismét szükség, mindig kicsinálta, hogy nem őt küldték a gyógyszer-

tárba. Imre urfi pedig szégyelte bevallani, hogy tette őt csuffá Palkó s ezért nem panasolta be és így Palkó ezuttal büntetlen maradt.

De nem mindig lett csinyeinek ilyen szerencsés végök, — miképen azt majd legközelebb el is fogom mondani.

SUGÁS. (Lásd a 74. l.)

AZ IRGALMAS SZAMARITÁNSUNŐ. (Lásd a 79. l.)

KÉT FURCSA LIBA.

RÉGEBBEN elmondtam már nektek több apró történetet a libáról, bebizonyítván, hogy a liba nem olyan ostoba, a milyennek tartják és hogy sokszor igen okos, sokszor meg mulatságos dolgokat művel. Most megint hallottam két kis történetet s elmondom nektek.

Egy falucskában a korcsmárosnének volt egy libája, mely eleinte sok bosszúságot okozott neki. A libácska tudniillik mindig a szobába furakodott, valahányszor zene volt a korcsmában. Kezdetben nem tudták, mit keres a liba a szobában, hol különben aztán nagyon csöndesen viselte magát. Elcsukták a ketreczbe, de itt szörnyű gágogást vitt végbe, hogy ki kellett bocsátani s a legelső nap, mikor Buczi cigány megint huzta a csárdában, a mi libánk ismét befurakodott és egy sarokba huzódva, csöndesen hallgatózott. Végre rájöttek, hogy a liba a zenét hallgatja, — nem bántották többé s libácskánk nyugodtan élvezhette a muzsikát. Szerette pedig a szent énekeket is, vásárnaponként délelelőtt pontosan megjelent a templom ajtajánál és ott csöndesen, senkit sem zavarva végig hallgatta az orgonajátékot.

A másik libának, melyről szólani akarok, nem ilyen művészi szenvedélye volt, hanem inkább mulatságos szeszélye. Ez a libácska egy másik libával egyszerre bujt ki a tojásból s a majorság udvarán együtt nőttek nagyra. Oly nagy volt a két liba barátsága, hogy igazán föltünhetett mindenkinek; mindig együtt jártak, ettek, aludtak s ily módon boldogan étek volna sokáig, ha az egyik — meg nem halt volna; tudniillik vásárnapra a háziasszony libapecsenyét akart

sütni és így az egyik hü pajtás kés alá került.

Nagy volt az életben maradt hü barát szomorúsága. Összekereste az egész udvart, a szomszéd kerteket, mezőket, szomorugágogással állt meg régi ketreczők előtt, — hiába, a jó pajtás vissza nem tért többé. Ezt annyira szivére vette szegény liba, hogy nem akart többé sem enni, sem inni, egészen lesóványodott s már azt hitték, hogy bizony belehal a nagy bánatába. Ekkor egy nap hirtelen megvigasztalódott libácskánk, kárpótlást talált elvesztett barátja helyett, — s találjátok ki, mi-ben? Hát egy ócska csizmaszárban, mely valahol az uton hevert s melyet libánk megpillantván, roppant örömmel fölkapott s magával vitt. Akárhova ment, az ócska csizmát mindig szájában vitte és gyöngéd barátsággal őrizte; vissza is nyerte teljesen jókedvét és meg is hizott. A cselédség kezdetben nevetett a liba e furcsa pajtásán, de utoljára megunták s egyik szolgáló elvévén a libától az ócska csizmát, gödröt ásott az udvar félreeső zugába s eltemette. A liba nem messze állott s szivszaggató gágogással siratta kedves pajtása eltemetését; azután pedig odaült a csizma sirjára s nem akart többé mozdulni, megint nem evett, nem ivott; úgy látszott, halálra akarja magát busulni. Harmadnapra végre megsajnálták s kikaparták neki az ócska csizmát; alighogy meglátta, roppant örömmel hozzárohant, csőrébe kapta s elszaladt vele. És azóta ismét boldogan sétáltatja végig az udvaron örzi gondosan és hizik mellette, úgy hogy nemsokára követni fogja első pajtását, — megsü-tik vásárnapra. Az ócska csizmaszárnak, tudom, soha sem lesz többé ilyen hü barátja.

két ha
nokok
tanács
támad
hadve
madja
red m
de ha
addig
tanács
szétn
tatása
jött,
bánta
párba
másik
még

M
denki
egysz
belép
pett a

hogy
nácsb
tuk v
tudta
Ezért
nek t
sunk
táma
után
ha ép
bajra

teleni
társá
megb
zértá

A KÉT HADVEZÉR.

HAJDANÁBAN két hadvezér szövetségbe viselt háborút egy harmadik ellen. Egy este jelentették, hogy az ellenség közeledik, tehát készülni kell a csatára. A két hadvezér rögtön összehívta a tábornokokat és más főbb tiszteket s hosszan tanácskoztak a hadi terv fölött, miképen támadják meg az ellenséget. Az egyik hadvezér azt javasolta, hogy rögtön támadjanak s meg is mondta, melyik ezred mikor és mely uton siessen előre; de hadvezértársa erre nem állott rá s addig és oly erősen ellenezte, hogy a tanácskozás minden eredmény nélkül szétment. Ezen aztán a terve megbuktatása miatt boszus hadvezér oly dühbe jött, hogy vezértársát éles szavakkal bántalmazta s miután kihívta másnapra párbajra, morogva vonult sátorába. A másik vezér pedig mindezt türte békén, még csak boszankodni sem látszott.

Mikor aztán mély csönd lett s mindenki aludt a táborban, a haragvó vezér egyszerre nyitni látja szobája ajtaját s belép vezértársa, ki nyugodtan odalépett a fekvő vezérhez s így szólt:

„Ime egy levél, melyből láthatod, hogy egyik tábornokunk, ki a haditanácsban jelen volt, áruló s ha elfogadtuk volna tervedet, az ellenség rögtön tudta és bennünket készen várt volna. Ezért elleneztem tervedet, pedig helyesnek tartom magam is. Most tehát lásunk hozzá, még hajnal hasadta előtt támadjuk meg az ellenséget. A csata után pedig majd mi ketten megvívunk, ha épen oly nagy kedved van a párbajra.“

A haragvó vezér látta, mily helytelenül cselekedett s mennyivel inkább társának volna oka haragra; igazán megbánta tettét s megölelvén derék vezértársát, nemcsak bocsánatot kért tőle,

hanem megígérte, hogy soha sem engedi magát többé a harag első föllobbanásában meggondolatlan tette ragadtatni s nem fog többé fölületes látszat után itélni.

KANDALLÓ ELŐTT.

(Képpel a czimlapon.)

MÁR az ősz is el utra kél,
Innen-onnan itt van a tél.

A levegő nyirkos, hideg,
Belefázik bőr és ideg.

Boglyas kemencze és kályha,
S kandalló a tüzet várja.

Szénnel, fával begyújtunk hát
S nézzük a pattogó szikrát.

Nini már is lángot vetett,
Mindjárt szórja a meleget.

Paraszába krumplit teszünk,
Melegsünk majd s nagyot eszünk.

IKREK.

(Képpel a 80. lapon.)

KÉT cicca egyféle,
Mindkettő fehérke.

Szavuk is egyforma:
Vékony, nem goromba.

Egy rajtok a ruha:
Bundika, jó puha.

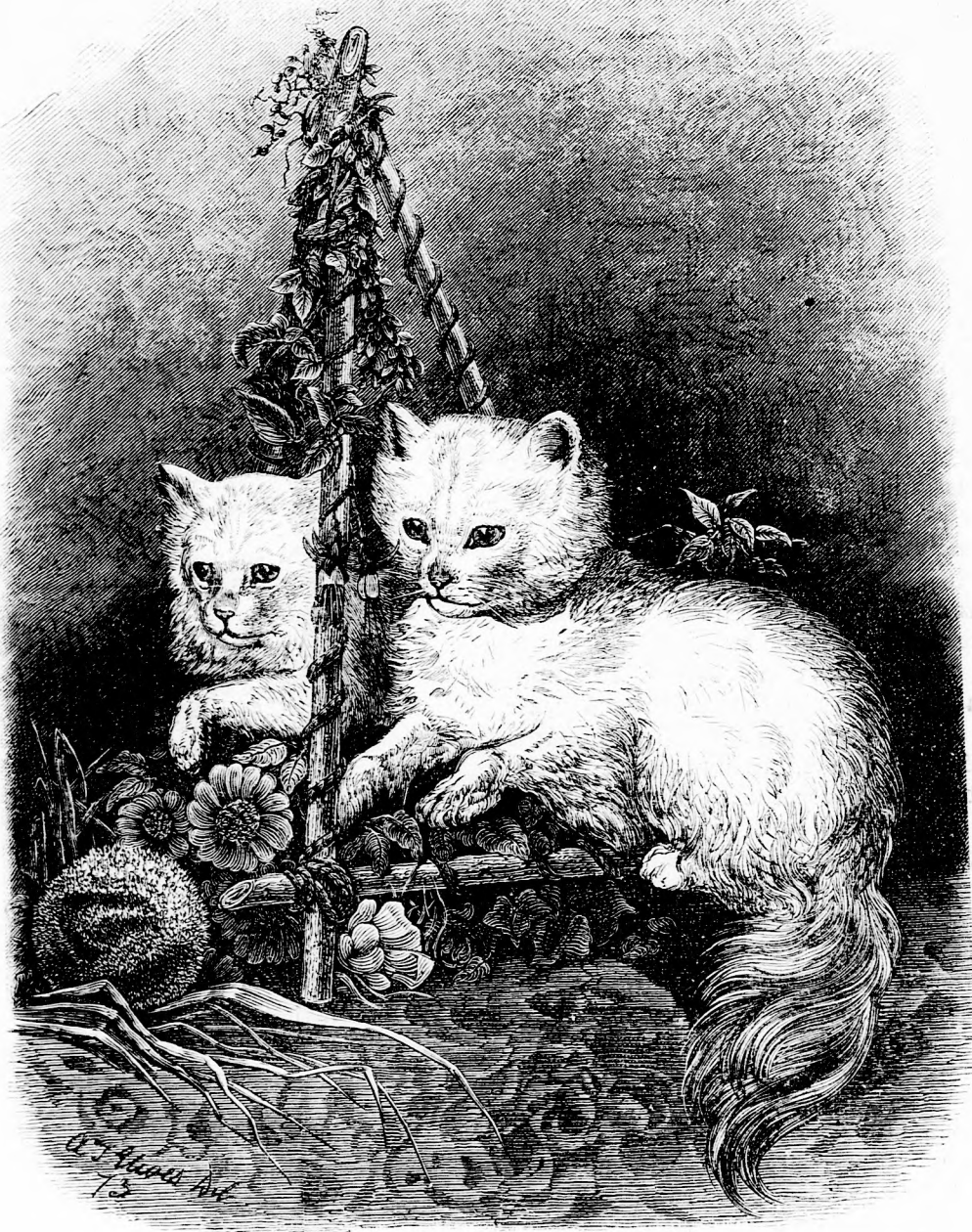
Csuda, hogy egymást még
Össze nem cserélték!

Tejes tálnál jajaj!
Volna ez szörnyű baj.

AZ IRGALMAS SZAMARITÁNUSNŐ.

(Képpel a 77. lapon.)

ENYHITŐ italt nyújtott át
A szomjúhozó ajaknak.
Nem bánod meg, mert ez ajkak
Még enyhítőbb ígét mondnak.

IKREK. (Lásd a 79. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.*

Nyomatott ifj. **Deutsch Mór** (ezelőtt Deutsch testvérek) könyv- és könyomdai műintézetében Pesten
Ára negyedévre 1 frt. 20 k: — Mjelen hetenként egyszer 16 oldalon